

Chương 48

TIỂU DIỆM HỒNG VÔ TÂM LỘ CHUYỆN

Hồi Xuân Lang Trung nhảy bổ lên quát:
– Nói bậy! Đưa cho ta coi.

Ngô Chính Hùng bưng cái hộp lại. Hồ Xuân Lang Trung đón lấy để gần lại coi thì đúng là trong hộp đựng một cái đầu người và là thủ cấp của Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ.

Hắn lại quay nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Hộ tòa! Hộ tòa coi vụ này ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng đáp:

– Vụ này chứng minh toàn thể bọn Lam y hộ pháp của bản bang chỉ có hư danh. Nếu không thế thì vị nhân huynh này chưa đủ tư cách liệt vào hàng Lam y hộ pháp.

Trong phân đà hiện đã bao phủ một làn mây mù ảm đạm. Cái chết của Tam Tài Dao càng gây thêm khủng khiếp, chẳng khác gì một trận âm phong đem theo tiếng quỷ rú khiến cho nhà đại sảnh thêm phần rùng rợn.

Lệnh Hồ Bình trong lòng vừa ngấm ngấm cao hứng vừa không khỏi giật mình.

Chàng cao hứng vì Hoa đại nương mới xuất hiện, tuy chẳng dính líu gì đến chuyện bang đồ trong phân đà trúng độc, nhưng Tam Tài Dao đột nhiên gặp biến cố khiến cho diễn biến đã mê muội lại càng mê muội hơn, tựa hồ mỹ nhân bày ra thủ đoạn.

Đồng thời về cái chết của Tiểu Biển Thước và Độc Thái Tuế, mọi người cũng trút hoài nghi lên đầu mỹ nhân kia, vì trước đó, họ Mã và họ Tiết cũng chết về tay mụ.

Cứ tình trạng này thì Đàm Tiểu tuy không muốn đến cũng không được. Có khi nội vụ còn làm kinh động Long Hồ bang chúa và thúc đẩy hắn thân hành đến Thái Nguyên để điều tra cứu cánh. Đáng lẽ chàng nên cảm ơn mỹ nhân này mới phải.

Mặt khác là vì tính hiếu kỳ về nữ nhân. Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ chẳng phải nhân vật tầm thường. Không nói đến chuyện khác, ngay tới việc hắn đi kiếm mỹ nhân vừa chạm trán đã bị hạ liền. Cái đó càng thuyết minh nữ nhân hơi sức nào mà giết được đại hộ pháp. Như vậy võ công của mỹ nhân cao thâm quá sự tưởng tượng của chàng.

Lệnh Hồ Bình quyết định sáng mai sẽ thân hành đi thử coi, xem nữ nhân bản lãnh tới đâu. Hôm sau mừng hai tết, Lệnh Hồ Bình lại dặt thêm ba trăm lượng bạc đến nhà Trương Tứ.

Bọn con bạc thấy chàng công tử rộng rãi lại tới liền đến hoan hô.

Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình không thể nói đến kiếm Hoa đại nương. Chàng đã đến là

phải đánh bài. Chàng nghe tiếng hô hoán liền mỉm cười đi tới chỗ vị trí nhà cái, kêu hai tên trợ thủ giúp việc để bắt đầu khai trang.

Nhưng chàng làm đến gần trưa vẫn chẳng thấy nữ nhân kia lộ diện.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm nóng ruột mà không tiện lên tiếng hỏi han.

Chàng thấy đồng bạc vụn đã chất cao như núi, không muốn tiếp tục liền bỏ hai con xúc xắc xuống rồi tuyên bố mãn trang.

Lần này làm cái tính ra chàng được hơn ba chục lạng.

Đáng lý chàng chỉ để ba lạng tiền hồ đã là sang rồi, nhưng chàng đưa cả mười lạng khiến chủ sòng Trương Tứ rất hả hê.

Lệnh Hồ Bình liền nhân cơ hội này hỏi:

– Đêm qua Hoa đại nương có cho người tới lấy phần tiền còn lại không?

Trương Tứ ậm ờ đáp:

– Hoa đại nương ư? Không có đâu, không có đâu. Chưa thấy y tới, hàng năm có khi hai ba ngày mới tới một lần, có khi ngày nào cũng tới, không nhất định.

Lệnh Hồ Bình muốn hỏi thêm:

– Sao bữa nay, bây giờ chưa thấy y đến?

Nhưng chàng nghĩ lại không hỏi nữa, làm bộ chẳng để ý gì, thản nhiên hỏi một câu:

– Đại nương mà đến muộn chẳng hóa ra đánh suốt đêm ư?

Trương Tứ cười nhẹ đáp:

– Công tử có điều chưa hiểu. Hoa đại nương khỏe thức lắm. Có khi thức một hai đêm liền cũng chẳng coi vào đâu.

Lệnh Hồ Bình toan hỏi nữa thì một thằng nhỏ áo xanh từ ngoài đại sảnh chạy vào vừa thở vừa nhìn ngang nhìn ngửa như đi kiếm người.

Trương Tứ hỏi:

– Tiểu Diên Tử! Người muốn kiếm ai?

Tiểu Diên Tử nghe hỏi quay lại vấn an đáp:

– Tứ gia mạnh giỏi a! Năm mới cầu chúc cho Tứ gia phát tài. Tiểu tử đi kiếm Thái tam gia, đã mấy bữa y không trở về. Chẳng hiểu y có tới đây không?

Trương Tứ nói:

– Không có đâu. Còn công tử nhà người thì sao?

Tiểu Diên Tử đáp:

– Công tử vẫn ở nhà.

Trương Tứ hỏi:

– Công tử các người ở nhà mà sao lại Thái tam gia lại bỏ đi?

Tiểu Diên Tử đáp:

– Tiểu nhân không hiểu. Tệ lão thái gia nóng ruột vô cùng, phái người đi tìm khắp nơi mà chẳng thấy bóng y đâu. Không hiểu la cà ở chốn nào?

Trương Tứ hỏi:

– Đã đến Hương Hoa Viện hỏi chưa?

Tiểu Diên Tử đáp:

– Hỏi rồi!

Trương Tứ hỏi:

– Bên đó người ta bảo sao?

Tiểu Diên Tử đáp:

– Họ nói năm, sáu bữa trước y cùng công tử qua đó một lần rồi từ hôm ấy không tới lần nào nữa.

Trương Tứ lắc đầu nói:

– Vụ này không biết sao. Năm ngoái mỗi bữa cứ giờ này là y cùng công tử tới đây rồi, mà năm nay chưa đến lần nào mới thật là kỳ!

Tiểu Diên Tử dặn:

– Nếu Tứ gia thấy y tới, xin bảo y dùm là tiểu tử đã tới đây tìm kiếm. Y đừng đi đâu nữa, bây giờ tiểu tử đi kiếm nơi khác.

Trương Tứ đáp:

– Được rồi! Y mà tới đây ta bảo y về ngay. Người về đừng quên nói ta có lời chúc mừng năm mới công tử được mọi sự hanh thông. Khi nào công tử có thì giờ rảnh qua đây chơi.

Tiểu Diên Tử đi rồi, Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Thằng nhỏ đó người nhà ai vậy?

Trương Tứ đáp:

– Gã là người nhà Kiều gia ở phía đông thành.

Lệnh Hồ Bình muốn hỏi chơi mà thôi. Thực ra chàng nghe gã nhắc tới Thái tam gia nào đó, trong lòng đã hiểu rồi. Thái tam gia dĩ nhiên là Lão tam hộ viện.

Nhân việc Tiểu Diên Tử kiếm Tiểu Diệm Hồng gì đó ở Hương Hoa viện. Tuy chàng chưa gặp thị nhưng trong óc tưởng tượng cũng biết nhan sắc thị khá lắm.

Những người mộ danh đến đó thật không phải ít. Trừ Kiều Tiểu Trùy Tử, còn thủ

đồ của Vưu môn là Tiểu Biển Thước Phương Trị Nhân cũng phục lạy dưới quần hồng, nguyện làm tôi chẳng dám hai lòng, đủ biết thị là nữ nhân giao du rất rộng.

Lệnh Hồ Bình đã hiểu rõ trai mê gái ngoài việc hiếu kính vàng bạc, còn muốn làm cho nhân tình vui dạ bằng cách ba hoa khoác lác để chứng minh mình chẳng phải như ai.

Vì thế một ả kỹ nữ xinh đẹp tuy chân không ra khỏi cửa mà thường biết rất nhiều chuyện bí mật hơn kẻ khác.

Lai lịch của Hoa đại nương có ai nhắc tới trước mặt Tiểu Diễm Hồng không? Lệnh Hồ Bình quyết định qua Hương Hoa Viện chơi một chuyến để dò hỏi.

Mụ chủ ở Hương Hoa Viện là một nữ nhân đáo để. Mụ chỉ coi qua Lệnh Hồ Bình một cái đã nhận ra chàng là một vị đại công tử xài tiền như rác.

Lệnh Hồ Bình ngồi xuống hỏi ngay:

– Tiểu Diễm Hồng có ở nhà không?

Mù già niêm mở luôn miệng đáp:

– Có, có. Dĩ nhiên phải ở nhà. Người khác tới có khi còn nói không ở nhà nhưng công tử tới thì còn ai dám bảo vắng nhà? Quý tính công tử là gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bản công tử họ Kim.

Mụ chủ làm bộ giật mình hỏi:

– Công tử họ Kim ư? Họ này tượng trưng công việc đại cát đại lợi. Hay quá! Hay quá! Kim Ngọc Mãn Đường, Kim Chi Ngọc Diệp, Kim Bảng Đề Danh, Kim Khoa Ngọc Luật. Còn nhiều... còn nhiều...

Lệnh Hồ Bình nói theo:

– Còn Kim Bích Huy Hoàng, Kim Điều Hoán Tửu, Kim Cương Lực Sĩ, Kim Túc Như Lai, Kim Đồng Ngọc Nữ.

Mụ chủ vỗ tay reo:

– Đúng lắm, đúng lắm. Kim Đồng Ngọc Nữ, đúng là Kim Đồng Ngọc Nữ.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Nhưng bản công tử ở họ Kinh là kinh thành (người Trung Hoa đọc chữ Kim là vàng và Kinh là kinh thành cùng một âm).

Mụ chủ ngơ ngác hỏi:

– Kinh thành ư?

Rồi mụ lại cười tiếp:

– Ô ô! Té ra là Kinh công tử. Chữ Kinh này cũng hay lắm. Công tử là người đắc ý ở chốn kinh sư rồi.

Lệnh Hồ Bình khẽ hắng giọng một tiếng nói:

– Cái đó lát nữa bản công tử sẽ nói cho Tiểu Diễm Hồng cô nương hay. Bây giờ bản công tử muốn mời Tiểu Diễm Hồng cô nương ra đây được chăng?

Mụ chủ liên kêu hai tên tiểu a đầu dẫn Lệnh Hồ Bình vào hậu viện.

Lệnh Hồ Bình ngồi trong hậu đường một lúc liền nghe tiếng ngọc bội leng keng lẫn với tiếng to nhỏ thì thảo trước xa sau gần. Khi tới cửa, rèm châu vén lên, một vị giai nhân áo hồng tiến vào.

Phía sau Hồng y giai nhân là hai tên tiểu a đầu tóc kết thành bím bưng khay trà và khay mút vào.

Tiểu Diễm Hồng quả là một thiếu nữ nhan sắc kinh người.

Lệnh Hồ Bình mắt cao đến trán, mấy năm nay chàng gặp thiếu nữ không phải ít mà nay thấy Tiểu Diễm Hồng, chàng không khỏi ngấm ngấm khen ngợi.

Ấn tượng đầu tiên của thiếu nữ này là vẻ đẹp thiên nhiên, tựa hồ mặt không thoa phấn.

Gái ở thanh lâu mà bảo không tô điểm thật hiếm quá. Tiểu Diễm Hồng trang điểm một cách mộc mạc lại càng đáng quý.

Lệnh Hồ Bình theo lệ cho tiền thưởng hai tên tiểu a đầu. Chúng được tiền tạ ơn rồi lập tức vén màn lui ra.

Tiểu Diễm Hồng chờ hai ả nữ tỳ đi rồi, thị mới rót một chung trà đưa mời Lệnh Hồ Bình, mỉm cười nói:

– Công tử chờ lâu rồi phải không?

Lệnh Hồ Bình hơi nghiêng mình nói:

– Mời cô nương an tọa.

Tiểu Diễm Hồng ngồi xuống hỏi:

– Quý tính công tử là gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bản công tử họ Lệnh Hồ.

Tiểu Diễm Hồng hơi sửng sốt hỏi:

– Lệnh Hồ ư? Sao nương nương lại sai người nói có Kinh công tử đến?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Vì bữa nay mới mừng hai tết, ai cũng mong điềm đại cát đại lợi nên bản công

tử tự xưng họ Kinh để được mọi người hoan nghênh. Nhưng đến trước mặt cô nương dĩ nhiên chẳng cần phải khách sáo.

Tiểu Diễm Hồng cười nói:

– Công tử khôn ngoan quá.

Thị lại ngừng đầu lên hỏi:

– Nay là lần đầu tiên Lệnh Hồ công tử quang lâm hàn việp phải không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Lần sau tới nữa là lần thứ hai.

Tiểu Diễm Hồng nheo mắt hỏi:

– Có đến lần thứ hai thật không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Ngó thấy cô nương rồi kẻ nào không đến lần thứ hai e rằng hiếm lắm. Về điểm này cô nương chắc hiểu rõ hơn ai hết.

Tiểu Diễm Hồng che miệng hỏi:

– Công tử muốn kiếm rượu uống chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Nếu có rượu sớm càng hay. Không uống rượu lạ, bản công tử đã say trước rồi thì làm thế nào? Ở trước mặt mỹ nhân, bản công tử phải uống rượu mới giữ cho tỉnh táo được.

Tiểu Diễm Hồng vỗ tay một cái rồi quay ra hô:

– Tiểu Đào! Bảo tam thức phụ bày tiệc.

Lệnh Hồ Bình nói ngay:

– Vào đây!

Tiểu Diễm Hồng hỏi:

– Bảo y vào làm chi?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Cứ bảo y vào đây rồi sẽ liệu.

Tiểu Diễm Hồng hô:

– Tiểu Đào! Công tử kêu người vào, người có nghe thấy không?

Tiểu Đào chạy vào. Lệnh Hồ Bình lấy ra một đỉnh bạc, nói:

– Muội tử cầm cái này xuống thưởng cho nhà bếp.

Tiểu Diễm Hồng thấy đỉnh bạc nặng tới hơn chục lạng, vội nói:

– Bất tất phải thế, sao lại cho chúng nhiều quá như vậy?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Không ăn thua gì. Kể được bạc bao giờ cũng rộng rãi. Vụ này ít khi có. Cô nương bảo y cầm đi.

Tiểu Diễm Hồng không kiên trì nữa. Tiểu Đào ra rồi, thị mới hỏi:

– Bữa nay công tử vừa đánh bạc ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đánh từ sáng sớm rồi.

Tiểu Diễm Hồng hỏi:

– Đánh ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ở nhà Trương Tứ.

Tiểu Diễm Hồng kêu “Ủa” một tiếng, tựa hồ cái tên Trương Tứ đối với thị chẳng có chi là lạ.

Lệnh Hồ Bình lại nói:

– Bữa nay cô nương thấy tại hạ đến một cách bất ngờ cũng không chán ghét thực ra là nhờ ở sòng bạc đó.

Tiểu Diễm Hồng ngơ ngác hỏi:

– Công tử nói vậy là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Vì trước khi tại hạ đến Trương gia, không hiểu trong thành Thái Nguyên này có hai vị đại mỹ nhân.

Tiểu Diễm Hồng hỏi:

– Bữa nay Hoa đại nương cũng ở đó ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bữa nay y không tới, nhưng hôm qua đã đến. Vừa rồi mọi người nhắc tới Hoa đại nương, tại hạ bảo Hoa đại nương là một mỹ nhân bình sinh hiếm có. Người ta liền cười tại hạ là cô lậu quả văn, rồi nhắc tới phương danh của cô nương. Người ta còn bảo tại hạ thấy mặt cô nương là không dám nói thế nữa.

Tiểu Diễm Hồng đáp:

– Công tử khéo nói giỡn. Tiện thiếp tấm thân bồ liễu khi nào dám sánh với Hoa đại nương?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Lúc đầu tại hạ cũng cho là ông bạn đó nói giỡn, nhưng bây giờ thấy mặt cô nương mới biết vị nhân huynh kia quả nhiên không lừa dối tại hạ.

Tiểu Diễm Hồng lắc đầu cười đáp:

– Công tử chớ nói vậy. Nếu công tử chỉ khoa trương một mình tiện thiếp thì có khi tiện thiếp còn dám lãnh thụ. Nhưng công tử bảo tiện thiếp đẹp hơn Hoa đại nương lại biến thành chuyện mỉa mai. Tiện thiếp đã gặp Hoa đại nương không phải chỉ có một lần. Y còn hơn tiện thiếp nhiều lắm.

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc hỏi:

– Cô nương đã gặp Hoa đại nương rồi ư?

Tiểu Diễm Hồng gật đầu cười đáp:

– Đúng thế. Y đã đến đây uống rượu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Y mặc nam trang hay sao?

Tiểu Diễm Hồng đáp:

– Coi y như một vị công tử lãng mạn. Thủ pháp cải trang của y rất cao minh. Cả tiện thiếp cũng bị y bưng mắt. Nếu sau y không nói ra, tiện thiếp thật không sao khám phá được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Y đến đây có một mình thôi ư?

Tiểu Diễm Hồng đáp:

– Còn một tên thư đồng. Thư đồng dĩ nhiên cũng là a đầu hóa trang.

Lệnh Hồ Bình nhận ra chuyến này mình đến Hương Hoa Viện không phải là vô ích. Chàng muốn hỏi thêm, nhưng rất phí công lựa chọn từ ngữ.

Chàng nhận ra không nên nóng nảy, liền nói chuyện phiếm cho đến lúc bưng rượu thịt vào. Chàng uống mấy chung rồi lại ướm hỏi:

– Vừa rồi chúng ta bàn chuyện Hoa đại nương, nghe nói y chẳng phải là mỹ nhân tầm thường. Nhiều thiên cổ sự về y chẳng khác thần thoại. Cô nương có nghe người ta nhắc tới không?

Tiểu Diễm Hồng gật đầu đáp:

– Tiện thiếp biết chứ...

Thị vừa cười vừa nói tiếp:

– Những cổ sự về Hoa đại nương, các chàng trai như công tử hay hơn hết được nghe rồi nên lấy đó để răn mình.

Lệnh Hồ Bình thừa cơ đáp:

– Cái đó là cô nương còn phải dặn? Đừng nói chẳng ai biết trứ sở của y, mà y gốc gác ở đâu cũng chẳng ai hay. Kẻ nào lớn mật mới dám nói chuyện đó!

Tiểu Diễm Hồng cười nói:

– Công tử đã rõ lợi hại, vậy tiện thiếp có cho công tử hay một chuyện bí mật cũng chẳng hề gì.

Lệnh Hồ Bình trống ngực đánh hơn trống làng, nhưng vẫn gắng gượng trấn tĩnh cố ý cười nói:

– Cô nương đừng dùng kế khích tướng. Tại hạ đã đoán ra cô nương cho hay chuyện gì rồi. Nhất định về chỗ ở của Hoa đại nương. Cô cứ yên dạ. Điều bí mật này tại hạ biết rồi, dĩ nhiên tại hạ chẳng dám phao ngôn, một là phải coi tính mạng mình làm trọng, hai là tại hạ không muốn người ta bảo mình là điên khùng.

Tiểu Diễm Hồng đáp:

– Công tử đoán trúng đó. Chuyện này nói ra thật chẳng ai tin. Tiện thiếp đến nay vẫn không dám chắc là đại nương nói thật hay nói dối. Hôm ấy y uống khá nhiều rượu, rồi nói đùa cũng chưa biết chừng. Dĩ nhiên là chuyện đùa, mà chẳng tổn hại gì đến phong nhã... Công tử có tin là một người ở dưới đáy tháp không?

Lệnh Hồ Bình cười ha hả đáp:

– Cô đi xa quá rồi...

Trận cười này của chàng phát ra tự nội tâm. Chàng cười tựa hồ như trong đời mình chưa bao giờ đột nhiên thấy chuyện hoang đường như bữa nay.

Lời nói của việc làm của chàng bữa nay quả là đi rất xa đến nỗi được bao nhiêu tiền bỏ ra hết, tưởng chừng bọn quỷ đồ bác mời chàng đi chơi một chuyến.

Chàng để lại nhiều tiền mà kẻ khác không dám để lại, dĩ nhiên phải là ngoài sự tiên liệu của Tiểu Diễm Hồng.

Lệnh Hồ Bình không thể úy kỵ nhiều được nữa. Chàng ra khỏi Hương Hoa Viện. Việc đầu tiên là tìm chỗ vắng người để cải trang và thay áo. Đoạn chàng đi tản bộ về phía tòa cổ tháp ở cửa tây thành.

Trong thành Thái Nguyên chỉ có một tòa bảo tháp này.

Điều bí mật mà Tiểu Diễm Hồng tiết lộ có thể đúng chẳng? Cái đó khó biết lắm.

Hôm qua Độc Thái Tuế Du Chí Hoằng đã chết trong tòa cổ tháp này. Thi thể của hắn bị người phát giác tất gây một phen sôi nổi.

Nếu đáy tháp còn một tầng bí mật và có người cư trú thì người đó dĩ nhiên không để xác tại đây.

Tòa cổ tháp mới qua một ngày, chẳng có chuyện gì biến cải.

Bốn mặt tòa tháp vẫn là khu vực hoang lương. Trong đáy tháp tối mò, vẫn bốc lên một mùi hôi hám. Nhưng thi thể Độc Thái Tuế mất biến rồi, chẳng thấy tăm tích đâu nữa.

Mặt đất cũng quét tước sạch sẽ, không còn chút huyết tích. Cứ coi bề ngoài thì chẳng ai tin là hôm qua mới có người chết ở đây.

Lệnh Hồ Bình bất giác trống ngực đập loạn lên.

Không phải chàng khẩn trương mà là cao hứng vì chàng chắc mẩm một vụ bí mật trọng đại đã bị chàng khám phá ra.

Hoa đại nương là ai?

Tại sao mù không cho hay biết chỗ ở?

Tại sao con người võ nghệ tuyệt luân đến thế mà võ lâm chẳng một ai hay gốc gác? Thậm chí không ai hiểu trên chốn giang hồ sao lại có nhân vật như vậy?

Tại sao lòng dạ mù lại tàn độc đến nỗi hễ thấy người theo dõi là phải giết chết?

Tại sao mù lăm tiền nhiều bạc quá thế?

Tại sao mù ham đánh bạc như vậy?

So với người khác, Lệnh Hồ Bình còn nhiều nghi vấn hơn. Chàng tự hỏi:

– Tại sao hôm qua Hoa đại nương đánh bạc ở nhà Trương Tứ đang hăng lại đột nhiên đình thủ? Việc gì trọng yếu khiến mù lật đật ra đi?

Những cái đó, chàng sắp phanh phui ra rồi.

Lệnh Hồ Bình tuy lớn mật nhưng chẳng dám lỗ mãng, vì chàng biết nữ nhân này không phải tầm thường.

Hán tử họ Mã họ Tiết nào đó còn chưa đáng kể, nhưng Quan gia tam huynh đệ mà chịu cúi đầu trước quần hồng thì nữ nhân này phải là hạng ghê gớm.

Lại còn Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thộ mình mang trách nhiệm Lam y hộ pháp cũng chết một cách đột ngột. Tình hình này không phải chuyện thường.

Đừng nói ai khác, ngay Lãng Đãng công tử muốn thu thập Tam Tài Dao cũng phải phí tổn thủ cước rất nhiều. Thế mà chỉ trong chớp mắt đã có người đưa đầu về phân đà mới thiệt là kỳ!

Lệnh Hồ Bình coi địa thế một lúc rồi theo bậc đá tiếp tục đi lên tầng thứ nhì trên cổ tháp.

o O o